

„при произнасянето името англичанинъ, българитъ ронятъ сълзи отъ благодарностъ“.

„Това писмо, съдѣдва ораторътъ, показва, какъ единъ народъ може да се проникне отъ симпатии за другъ единъ народъ, при това още, какъ единъ могущественъ народъ не може да е дѣйствително великъ, освѣнъ по своето великодушие и своето благородно сърдце, по своята привързаностъ къмъ вѣчнитѣ начала на хуманността, на правдата, на съчувствието. Въ своитѣ жестоки страдания българитѣ намѣриха симпатии у благородния английски народъ, който по своитѣ стари и драгоценни свободи, по своето политическо величие, по своето безмѣрно могущество заима въ Европа таквъзъ високо и славно положение. Теглилата на българския народъ му дадоха по-голѣма извѣстностъ, но своето спасение той не можеше сега да трѣси другадѣ, освѣнъ въ своето освобождение. Благородниятъ и съчувствениятъ английски народъ дойде да посрѣщне одобрително желанията на българския народъ и тоя български народъ сега е убѣденъ, че английскиятъ народъ иска да му помогне да се отърве той отъ турското иго за честь на английското име, за честь на човѣчеството, за честь на цивилизацията. Има, безъ съмнѣние, мжнотии за това, но, ако да нѣмаше мжнотии, не би имало и въпросъ, не би ставало ни дума за турцитѣ. Нѣкои лица изявяватъ много нѣжни чувства за тѣхъ. Ако тия лица изевяваха положината само или повечко нѣжностъ за християнския народъ, по-многочисленъ и по-напрѣдничавъ, нѣмаше сега да има никакви мжнотии. Турцитѣ, като властъ въ България, ще бждатъ всѣкога палачи, злоупотрѣбители, грабители. Граждани на една свободна България, — тѣ ще се ползуватъ съ всички граждански и политически права, които сами тѣ всѣкога отказаха на Българетѣ. Но, какво?